

PRVI POLET

Sebastijan Pregelj

Pravljico lahko poslušate na naslednji povezavi: <https://www.lahkonocnice.si/pravljice/prvi-polet>

Bil je topel sončen dan. Rahla sapa je pozibavala trave in pisane cvetlice.

Okrog čebelnjakov je bilo že od jutra živahno. Čebele delavke so odhajale na pašo in se vračale s polnimi košaricami peloda in nektarja. Veselo so si prepevale in mežikale soncu.

To jutro so se jim prvikrat pridružile tudi mlade čebele, ki so komaj čakale, da odletijo iz panja.

Vse čebelice so ubogljivo letele za učiteljico Roziko, le zadnji dve sta se radovedno ozirali okrog. Tu in tam sta se oddaljili in pot prekržali kateri od natovorjenih delavk. Včasih sta se zadnji trenutek umaknili, včasih pa sta se v katero tudi zaleteli.

»Oprostite,« sta se hiteli opravičevati. »Pardon. Ni bilo nalašč.«

»Raje dobro glejta in zbrano poslušajta!« so ju opominjale čebele. »Saj ne plešemo, pipamo in tutamo kar tako! Vse to počnemo, da v zraku ne bi bilo zmede. Preveč nas je, da bi lahko vsaka letala po svoje!«

Mladi čebeli jih nista poslušali. Bili sta zvedavi, mudilo se jima je v svet in za red v zraku jima je bilo malo mar.

Še opazili nista, kdaj sta prileteli v gozd.

»Lepa reč,« je rekla čebelica Marjetka, ko je pristala na listu. »Kam so izginili pisani cvetovi?«

»In kam vse čebele?« se je čudila Cvetka.

»Da ni to gozd?« je javnila Marjetka. »Kraj, kamor ne smemo?!«

»Nikar se ne bojta,« sta zaslišali močan glas. »Pridita z menoj!«

»Kdo si?« sta vprašali čebeli.

»Sršen Srečo,« je neznanec zabrenčal proti njima.

»S teboj pa že ne!« se je Marjetka pognala z lista. Spomnila se je, kaj jih je učiteljica Rozika učila o sršenih. Zelo nevarni so! Cvetka je bila tik za njo. Leteli sta hitro, kot so ju nesla krila.

S tipalkami in krili sta udarjali v liste in vejice ter se za las izognili veliki pajčevini. Pajek Polde ju je že od daleč gledal z vsemi štirimi pari oči. Slinil se je ob misli na sladko kosilo. Potem pa ni bilo iz tega nič. Čebelici sta se tik pred mrežo strmo dvignili in nekaj trenutkov kasneje pristali na veji.

»Ne posedajta vsem na očeh!« sta zaslišali glas, ki je prihajal od spodaj.

»Kdo to pravi?« je javnila Cvetka.

»Čebela Čelestina,« je odgovoril glas.

Ampak čebeli nista spodaj videli drugega kot nekaj kamenčkov, pod praprotjo pa polžjo hiško. Pomislili sta, da bi lahko bila past. Prav lahko bi bil kuščar ali žaba, ki se izdaja za čebelo.

»Me nista slišali?!« ju je opomnil glas. »Brž pridita sem dol!«

Čebelici sta se previdno spustili. Še preden sta se dotaknili tal, je iz polžje hiške pogledala čebelja glava. Bila je nekoliko drugačna od njiju, celo manjša, zato se nista bali.

»Hitro noter,« je čebela stresla tipalke. »Jaz sem Čelestina. In to je moj dom.«

»Ne živiš v čebelnjaku?« se je začudila Cvetka.

»Divje čebele večinoma živimo same,« je pojasnila Čelestina. »Ene si ustvarijo dom v votlih steblih, druge v zemlji, jaz sem si izbrala polžjo hiško. Tu sem pripravila gnezdo in tu bom poskrbela za svoje potomstvo.«

»To je pa veliko dela za eno čebelo,« je bila Cvetka presenečena. »Pri nas je skrb za potomstvo naloga vseh. In ker nas je veliko, se moramo znati sporazumevati. Samo midve ...,« je zajecljala, » ... nisva poslušali drugih. Odleteli sva po svoje in se izgubili.«

»Tu sta varni,« je Čelestina zatresla tipalke. »Počakajmo, da vaju plenilci pozabijo. Potem vaju pospremim do čebelnjaka.«

In tako se je zgodilo. Čebele so še malo počakale, potem so skupaj odletele iz gozda do travnika, na katerem je stal pisan čebelnjak.

Doma pa: joj! Učiteljica Rozika je tresla tipalke in bliskala z očmi. Ko pa se je pomirila, je rekla:

»Konec dober, vse dobro.«

Več ni rekla. Vedela je, da ni potrebno, saj bosta čebelici od zdaj naprej najbolj pridni in poslušni učenki.

Vir: <https://www.lahkonocnice.si/pravljice/prvi-polet>, dne 3. 5. 2020